

תיאטרון

הגאוס השני

סילוניים (מאת ג'ורג' רוא, ביטוי שרגא פרידמן, תפאורה שמואל בק, תירגום יעקב זלנין) הוא מחזה של דור האטום. גיבוריו שוויהמעמד הם סייסים של כשר ודם ומכירי גות הפלדה הצרחניות שלהם.

המחבר, קולונל תעופה צרפתי, שירת בי מלחמת העולם השנייה בחיל האוויר הצרפתי החופשי. לאחר המלחמה, עבר למיניסטריון התעופה בפאריס. ראה מקרוב את חבלי ה' לידה של מטוסי הסילון הצרפתיים, הטובים בעולם. סילוניים הוא פרי עבודה זו.

בהימיהו, השבוע, הידדו משק כנפי המחזה בריאליזם רב. כדי לשוחח אווירה אמיתית למתרחש על הבמה, לקח במאי פרידמן את שחקניו אל בסיס חיל האוויר הישראלי, שם טסו, חיו והתיידדו סילוניאי הביסה עם סיר לונאי צה"ל. רשם המחירוד של מטוסים מזמכיי טוס הוקלט במיוחד, כדי לשמש רקע למישחק.

המפקד מרסב, המדובר הוא במטוס סילון חדיש, הנמצא עדיין בשלב הניסויים. ארבעה מטוסים כבר התרסקו, ארבעה טייסים נהרגו. כאשר מתרסק המטוס החמישי, מאבד מפקד הטיסת (נחום בוכמן) את קרירותו רוחו הקרבית. הוא מסרב לשלח טייסים נור סטים למות. מסקד הבסיס (שמואל רודנסקי) מצטרף אליו.

פורץ ויכוח עם שר האוויריה (חיים אמיר תל) והממציא (ישראל בקר), המואשם במות הטייסים. לבסוף ממריא מסקד הטיסת עצי

הפרסקו, אך באמנות הציור על-גבי זכוכית, לא קמה דמות בעלת שיעור קומה כזו.

בימי הביניים, היו הצירים מחברים את קטעי הזכוכית המצויירת בעופרת מותכת, מקבלים תוצאות של מוזאיקות שקופות. כיום, עובד כל צייר זכוכית לפי שיטות משלו.

קלייר, שלמדה אמנות זו בשווייץ, כנערה פליטה מהונגריה, מציירת על הזכוכית בצי בעי שמן מיוחדים. את הצבע היא שורפת אל תוך הזכוכית, באמצעות תנור היתוך שבנה לפי הוראותיה.

זוגיות הצוירים של קלייר, אשתו של קרנן (מנגן בקרן) התזמורת הפילהרמונית פאול באומ, חדרו לאופנה, מקשטות עתה חילות רבות בישראל. את העבודה ביצעה אך ורק לפי הזמנה.

כי קלייר, ששאלה מאמני הרנסנס את צורות אמנותם, לא ראתה כל פגם בשאלת שיטותיהם הכספיות. "זה אינו מפריע בכלל לחופש היצירה", קבעה. "גם הצירים הג' דולים של אז עבדו לפי הזמנות וככל זאת השאירו אחריהם יצירות מופת."

אורחים

אשה על הראש

כמעט כל גבר מבטיח לארושתו לשאת אור תה על ידיו אחרי הנישואין. אחד המעטים שקיים הבטחה זו, כמעט מדי יום ביומו, הוא ברונז שוק (30). מזה תשע שנים הוא נושא את אשתו קסאניה (29). בעלת 53 הקלוגרמים, על ידיו, פעמיים בערב, כי השניים הם זוג האקרובטים השייזיים "לס

ציורי זכוכית סילארדי, "עופות מורפים" ו"עירורם" גם הקודמים עשו כן

אילנים", שהופיע בתריסר ארצות, ולאחרונה גם במועדוני-לילה ישראלים.

הקהל הישראלי, שאינו רגיל לאמנות ואיראטיה, מתקשה להבין גם את הרמה האמנותית של הווג שוק, המסוגל להכות רבים ממתחריו האירופיים שוק על ירך.

ברונז מרים את אשתו ביד אחת, נושא אותה על כתפיו וראשו, מבצע עמה תרגילים מסובכים, כשהשניים מתוספים לפעמים כי אנשי-מערות קדומים, לפעמים כנער ונערת וזהר מודרניים. קסאניה המובילה עמה מי כונת-תפירה בכל מסעותיהם, מכינה את כל התלבושות בעצמה.

מזכרים השניים קסאניה השחרחרורה והתמירה הופיעה מאז גיל ארבע עם הוריה, להטוטני אופניים, הכירה את ברונז כש' הופיעו שניהם במספרים שונים על תכנית אחת בעיר מולדתם, ציריך. ברונז, שפיתח את שרידיו עוד כשהיה שולית נפת, עורר בלבה את הרעיון כי טובים שני האקרובטים מן האחד. מאז לא נסרד הווג מן הבמה, פרט בתקופות אלה כשעבד ברונז כפקיד, כדי למנוע, כפי שמחייבת קסאניה, "הס' תכניות משסחתיות".

הרעיון להופיע בישראל (כעת במלון ח' נשיא) עלה בלב הווג כשהופיע בקפריסין. שמע הד' ההתפוצצות של סצנה קרובה. ה' קהל הישראלי, גילה, הוא קר במקצת. אינו יודע מתי מותר, רדוש וצריך למרוץ כף. כשהואות אלה חשובות מאד. לטוען בלרונה "כשהרבה אנשים מוחאים כף, המאמץ הגר' פני שלנו הרבה יותר קל".

הקהל שלכם שוחח בזמן ההופעה, גוי' רם לכך שאנו מתקשים להתרכז בביצוע הקטעים שאנו מופיעים בהם."

כחורה (971/919) המסועממת עד מות ויש ברצונה לצאת לדוג, אפילו במים עמוקים, בחברת גבר. מכאן תבינו מדוע כתבתי את מכתבי זה. בתור מזכיר ה' אגודה, אני מהכבד להזמין את (919/971) ועוד כאלה הכותבים לך ומשועמ' מים ומחפשים לעשות משהו בחיים — שיצטרפו לשורותינו וייהנו מהמראות והדייג התמימימי בחברת כחורים כה' לכה.

לאגודתנו יכולים להצטרף נערים ונעי' רות מגיל 16 ומעלה, היכולים להוכיח את כושר בריאותם. אנו עוררים לחברינו לרכוש ציוד בהנחה וכמרכז מריכים אותם. אזור פעולותינו — כל חופי הארץ."

ההתום: יעקב אביב, רח' יחזקאל 16, תל-אביב, האגודה לספורט תתימימי.

★ ★ ★

מבלטימור קבלו נא איגרת

גם מכתב זה מדבר בעד עצמו. הוא נשלח אלי מבלטימור, ארצות-הברית (976/959):

"משרד שגרירות ישראל בוושינגטון היסנה אותי אליך כדי שתקשריני עם חבר לעט בישראל. אני מעוניינת בהתי' כתבות עם צעיר יהודי בגיל 26-23, היודע לכתוב אנגלית. הגני נערה יהודיה אמריקאית בת 19."

זוהי הזדמנות מצויינת לצאת את ה' אנגלית שלמדתם בבית-הספר. למה אתם מחכים?

★ ★ ★

הפמורנטים הללו

(976/960) הוא, אחרי הכל, רק סטיר דגס. אי אפשר, לכן, לבוא אליו בדרישה שמכתבו יהיה מסעיר במיוחד. בשלוש יחצי שורות הוא כותב לי שהוא בן 21, ירוצה להתכתב עם נערה בת גילו או אפילו קצת יותר צעירה. עליה להיות, כמובן, נאה, ובעלת דעות מקוריות. תל-אביבית, או ירושלמית, לא חשוב, ובלבד שלא תאהב את חיי העיר.

מה שאני לא קולטת הוא: מדוע לא ביקש להתכתב ישר עם כסרית?

★ ★ ★

הוא לא אוהב את זה

החיל הצעיר בן 19 (976/961) הית' רה בי שלא אוסיף שום בדיחה על חש' בזנו משום שהוא לא אוהב את זה. נבהלתי נורא, וייתרתי על כל רעיון לעשות כך.

ובכן, אותו בן-חיל, רוצה להתודע אל נערה בגיל 17-18.5, תל-אביבית, גבוהה, שחרחררה, אוהבת טיולים והרפתקות, קולנוע ומוסיקה קלאסית וקלה. ככל בנות מינה לא יזיק אם תדע לפספס קצת אך עליה גם להיטיב להאזין, לדעת לצחקק, ויחד עם זאת להיות רצינית, בעל הדבר הוא, כאשר אמרתי, חיל קרבי, עליו תמיד, גבוה ומעט שחוצר, אה זאת אמר בעצמו. אני לא העזתי.

★ ★ ★

חרוזים נבוכים

(976/962) רוצה להתכתב דווקא בת' רוויים. הוא בן 21, מספר הוא לי, לידר רומניה, עובד בניסויים חקלאיים בירקות (כעת אני מבינה מדוע הם יקרים כל כך. צריך לשלם לו מאשכורת). הוא מבקש מי' מני לציין שחאוסיק קודם ליופי, ציינתי הנערה התל-אביבית שתרצה להתחרזו אתו תוכל לקבל דוגמה מן השורות ששלח כמחמאה לי. כמו חרוזים אמר חיים הם נבוכים במקצת, אבל העיקר הכוונה, אמרה השחקנית לבישוף.

על כן דרכך היא נכונה על אף שהיא סטירית ועל כך את ברכותי קבלי נא הסעם באופן לירית.

★ ★ ★

אזרה, נכון, את תהי כבודה ככבלים נראים וסמיוים כל ימי חייך. תלכי עם אות קיין של אשה נשואה. אך מה איכפת לך? הכבלים הם מזהב.

לאורחים החדשים במדורי:

אני מקבלת מכם מכתב, ממספרת ומספר' סמת אות, ואת התשובה המתקבלת מעבירה לכתובותיכם. לאחר מכן אתם מתכתבים ביניכם באופן חופשי כשבר' כותי מלות אתכם.

עוד ביטוי צברי שקיבלתי ואשר הכ' נסתי למילוני "סול לי מהענינים": היעלם, התנדף.

בעצם, מדוע לא תשתתפו אתי באופן פעיל יותר במדורי? אם תחלקו בקרי' קטורה משעשעת, בדיחה טובה הראויה לדפוס — אני חוזרת: הראויה לדפוס — שילחו אותן אלי, אשמח גם לקבל הצעות על תוכן המדור.

★ ★ ★

תמונות בהמשכים

מה דעתכם על הרביעיה הזאת (956/976)?

"אנו ארבע בנות נחמדות, המשתע' ממת ברנע זה מאד", וחם להן גסרין, בגיל המחוק 18,5-20, חילות בחיל' הרוח, המחליטות שיש להן מספיק זמן — בשעות העבודה, בעיקר — להתכתב עם בחורים. הגיל, הפרצוף והחשבון ב' נזק — לא חשובים.

לאחת חשוב הגובה, לשניה — מספר הנעליים, לשלישית צבע השיער ולרבי' עית — ברצינות — ארץ מוצאו של הכותב. היא מעוניינת ביוצא סולין, דר' בר וכותב סולנית.

כולנו מעוניינות בחברים לעט, בעלי חוש הומור, הישכלה סחוט או יותר, אחת מאתנו היא צפונייה, אחת ראשונית, אחת תל-אביבית ורמת-גנית... אנחנו נחות או יותר גנורמליות אם לא ניקח בחשבון משקפיים סה וסם ורגל נקועה לפעמים, מוכשרות מאד ויכולות לשלוח למתכתבים עמנו גם תמונות בהמשכים על נושאים אקטואליים ואבסטרקטיים כאחד."

★ ★ ★

דרושה: בת לזייה

כותבת (975/957): "אני עומדת לערוך טיול לאירופה — אנגליה, צרפת, שווייץ ואיטליה — בחודש אוגוסט השנה. בר' צוני למצוא בת לחייה שתסכים להצטרף אלי. גילי הוא 28 שנים ועל המועמדת להיות בגיל דומה — עד 35 שנה." אולי תקחי אותי? איני בדיוק בת 28, אבל אני משתגעת אחרי גבינה שוויצרית.

★ ★ ★

מראה מעל לכרמל

מזמן חיכיתי למכתב כזה. ששוט, לב' בי, א מבריק מדי, אך קריא מאד. (976/958):

"... כדי לעניין את אחת הקוראות או כמה מהן, איני יודע מה לציין קודם. ראשית אכתוב את מה שאיני... איני סטודנט, ואף בעל רכב אינני. לא רקדתי מימי אפילו הורה למרות שאני 25 שנה בארץ ומימי לא הייתי בחוץ-לארץ. אם אני עובד את דירת אחת לחודש בערב, הרי סימן הוא שמתקיים קונצרט בחישה, או שאחד התיאטרונים מציג הצגה טובה. במקום מגורי, המשקיף למטה על ה' עיר חישה, איני יוצא, ואני מעסיק את עצמי בהאזנה למוסיקה שאותה אני בר' דר מבין תקליטי, בקריאה בספרים ש' אותם אני מוציא מספריה, ובהאזנה עקשנית ומתמדת לתחנות העבריות ה' מוסיקל על לוח המקלט שלי, מתוך תקווה שהתוכניות תשתפרנה לפני ש' אולי..."

★ ★ ★

מעמקים

למכתב זה איני מעניקה מספר. את הסיבה לכך תבינו אחרי שתקראו אותו. "זו להפעם הראשונה שאני כותב למדורך מכתב. איני רוצה להתכתב עם נערה או נערות, יש לי שתיים בבית שאהגן יחד שורר האיש עד אין קץ. וזן: אשתי ובתי הקטנה. הענין הוא בזה: קראתי במדורך על

